

РЕШЕНИЕ

№ 12590

гр. София, 10.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав, в
публично заседание на 27.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разглежда дело номер **9741** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Жалбоподателят В. З. З. чрез адв. Х. оспорва Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №213з1304/13.09.2024г. на Д. А. Г. – КО в група ООР сектор ОП в 5 РУ при СДВР за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1 б. „б“ от ЗДвП спрямо В. З. З..

Твърди се незаконосъобразност на акта, неспазване на установената форма, неяснота на описаното в нея и липса на реквизити, което пречи на правото на защита, неизяснена фактическа обстановка, липса на мотиви относно наложения максимален срок на мярката. Сочи се и липса на данни водачът на МПС-то да е отказал тест, изтъкват се липса на предишни провинения, които не са взети предвид от органа. Твърди се липса на материална компетентност на издателя на акта и съществено нарушение на административнопроизводствените правила, а именно оспорената заповед не е подписана от издателя й. Моли за отмяна на процесната заповед. Претендира разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява лично, представлява се от адв. Х., който поддържа жалбата и представя списък с разноски.

Ответникът – Д. А. Г. – КО в група ООР сектор ОП в 5 РУ при СДВР редовно призован, не се явява и не се представлява.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена на основание чл. 16 от АПК, не изпраща представител и не прави искане за конституиране като страна в процеса.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установено от

фактическа страна, следното:

Със Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №213з1304/13.09.2024г. полицейски служител Д. А. Г. на длъжност КО в група ООР сектор ОП в 5 РУ при СДВР, издадена спрямо жалбоподателя, била приложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1 б. "б" от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца. В заповедта е посочено, че бил съставен АУАН № GA 1299896/13.09.2024 г. против жалбоподателя и било установено, че на същата дата около 11, 33 часа в [населено място] управлявал лек автомобил М. С320, с табели с регистрационен номер СВ3306 МЕ. При извършена проверка водачът отказал тест за употреба на алкохол и/или наркотични вещества и техни аналози. Издаден е талон за медицинско изследване, връчен на 13.09.24г.

Жалбоподателят е бил уведомен за процесната заповед на дата 13.09.2024г. Жалбата до съда е постъпила на дата 19.03.2024 г., поради което е и допустима.

От правна страна, съдът приема следното:

Жалба до съда е подадена от легитимирано лице, което се явява адресат на оспорения индивидуален административен акт, спазен е предвиденият в АПК преклузивен 14-дневен срок за нейното оспорване.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдебният контрол за законосъобразност на административните актове обхваща проверка за компетентност на органа издател, спазване на предвидената от закона форма, административнопроизводствените правила, съответствие с материалния закон и неговата цел.

Атакуваната заповед е издадена от компетентен административен орган Д. А. Г. – КО /командир на отделение/ в група ООР/охрана на обществения ред/ сектор ОП/охранителна полиция/ в 5 РУ при СДВР, който е надлежно оправомощен да прилага принудителни административни мерки /ПАМ/ по ЗДвП съгласно приложената Заповед № 513з-6400/07.07.2023г на Директора на СДВР, Заповед № 513з-5215/ 21.06.2022г. на директора на СДВР и Заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. на министъра на вътрешните работи. В този смисъл не се споделят възраженията на жалбоподателя за липса на материална компетентност на издателя на акта. Същата е издадена въз основа на съставен АУАН от 13.09.2024г., талон за медицинско изследване, докладна записка.

Релеванто за делото е да се установи, дали при издаването на административния акт е спазена предписаната от закона писмена форма и изискванията за съдържание по чл. 59, ал. 2 от АПК, както и дали заповедта за налагане на ПАМ съдържа описание на конкретни факти и обстоятелства, които обезпечават правото на защита на жалбоподателя, респ. съдебния контрол за спазването на чл. 171, ал. 1, т. 1 б. Б от ЗДвП.

В хода на съдебното производство е изготвена и приета съдебно-графологична експертиза, съгласно заключението на която в оспорената заповед не се съдържа подпис на нейния издател. Всички подписи в нея са положени от В. З., включително и на мястото на подпис, където е следвало да стои подпис на съставителя.

На първо място, във връзка с оспорване на автентичността на подписа на лицето, издало ЗППАМ: липсата на положен подпис в оспорената ЗППАМ от нейния съставител е съществено нарушение на процесуалните правила, тъй като опорочава същата до степен на недействителност на издадената заповед. Неподписването ѝ следва да се приеме за липса на валидно издаден акт, който да е годен да породи правни последици. Подписът е съществен реквизит от акта и се счита за действие, с което се съставя акта, който е в състояние да ангажира административнонаказателната отговорност на провинилото се лице. Липсата на подпис е равнозначна на липса на съставен акт.

В АПК не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните

актове. В доктрината и съдебната практика е възприето, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл. 146 от АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени. Съобразно това, нищожен се явява само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че изначално не е в състояние да породи правните последици към които е насочен. Липсата на компетентност на органа, издал акта е винаги основание за неговата нищожност. Порокът във формата е основание за нищожност, само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма и оттам – на липса на волеизявление. Нарушенията на административнопроизводствените правила са основания за нищожност само ако са толкова съществени, че нарушението е довело до липса на волеизявление. Такъв е и конкретния случай. В този смисъл е безпредметно да се обсъждат останалите наведени от жалбоподателя пороци на акта, доколкото обявяването на нищожност на административен акт е средство за отстраняване на незаконосъобразни административни актове, засегнати от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му не поражда правните последици, към които е насочен и за да не създава правна привидност, че съществува, при констатиране на основание за нищожност, съдът следва да го отстранява от правния мир, чрез прогласяване на неговата нищожност.

С оглед на всичко изложено по-горе оспорването на заповедта за налагане на ПАМ е основателно.

С оглед изхода на спора на жалбоподателя следва да се присъдят разноски в размер на 1210 лв. по представен списък и доказателства за извършването им.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ОБЯВЯВА нищожността на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №213з1304/13.09.2024г. на Д. А. Г. – КО в група ООР сектор ОП в 5 РУ при СДВР за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1 б. „б“ от ЗДвП.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на В. З. З. ЕГН: [ЕГН] сумата от 1210 лв. / хиляда двеста и десет /разноски по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, на основание чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата.

СЪДИЯ:

Съдия: